

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici
hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent,
vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

4. Esca autem eius erat locustæ & mel syluestre.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

pio. Quibus ita explicatis facile patet inanem esse hæreticorum proutum, qui Pœnitentia vocabulum in Resipiscen-
tiæ vocem eos mutare compulit.

4. *Esca autem eius erat locusta & mel silvestre.*

Dom. 2. **D**e vestimento D. Ioan. in deserto contra hæreticorum corruptelas in Prompt. Catholico differuimus. Nunc de viatu eius aspero ac vili aliquid contra eos notandum est. Nolunt enim ad vitæ eius sanctitatem ista ab Euangelistis commemorari. Dicit Caluinus in sua harmonia ad hunc locum. *Hoc Euangelista non numerat inter præcipuas virtutes, quod rudi & austeriori viuendi forme additus, etiam medium usitatamque munditiem fugerit: sed quia prius dixerat montanum fuisse hominem, nunc subiicit victimum & vestitum habitationi consentaneum fuisse.* Mox reprehendit Catholicos, quod perfectam ferè iustitiam in externis larvis constituant, & quod fixerint Ioannem in vita solitaria abhoruisse à communi viuendi more, sicuti eremita & monachi. Hæc ille doctrinæ Euagelicæ corruptor pestilens: Euangelistas enim Ioannis asperum victimum ac vestitum ideo commemorasse, ut eximias eius virtutes recenserent, vitamque planè eremiticam duxisse ostenderent, non solum omnes haec tenus Patres docuerunt, ut antea dictum est, sed ex ipsis quoque Scripturis manifestum est. Matthæus enim ceterique Euangelistæ, ut prædicationis eius autoritatem magis exprimerent, hanc eius vitæ rationem diligenter tradiderunt. Deinde maximus populi ad eum concursus ut in seqq. Matthæus describit, manifestum fuit de eius vitæ sanctitate testimonium: quam tanti aestimabant, ut an ipse Christus esset, dubitarent. Tertio Christus ipse ex vitroque hoc capite victimus & vestitus, eum publicè apud turbas commendauit. *Quid existis in desertum videre? hominem mollibus vestitum? vbi à contrario vestitus austritatem laudat.* Rursum: *Venit Ioannes Baptista neque manducans panem, neque bibens vinum; & dicitis, Daemonium habet.* Vbi à victimis parsimonia cum laudat. Ex quo etiam loco patet summa austritatis causa solis locustis & melle Ioannem victimasse: sic enim illis vsus est, ut in universum ab omni pane & vino abstineret. Si cibis illis tanquam maxime parapilibus vsus fuisset, saltem panem quoque adhibuisset, quo nihil magis parabile est. Locustæ autem istæ qualia essent animalia, qualisque cibus, vide apud

D. Hie

Matth. 11.

Luc. 7.

D. Hieron. in cap. 3. Nahum & lib. 2. aduersus Iouinianum. Infecti genus erant, parvas alas habens, ad volandum ineptum; ideoque satis parabile. Quum autem vox græca hoc loco ἄνηδες non solum locustas, sed & summittates herbarum significet, putant aliqui fuisse herbas de quibus hic Matth. loquitur: & hanc sententiam fortissime sustinet Isidorus Pselusior lib. 1. epist. 132. ad Timotheum & epist. 5. ad Nilum. Ceterum vox Syriaca hoc loco ΑΥΛΩΝ locustam animal propriè significat. Mel silvestre fuit valde amatum, ut idem scribit Isidorus & Euthymius in com. in hunc locum.

6. Baptizabantur à Ioanne confitentes peccata sua.

Ad hæc verba hoc venenum effundit Caluinus. Ridiculi sunt Papistæ dum ad confessionem auricularem hoc detorquent. Neque enim aderant sacrifici quibus confiterentur, nec de omnibus peccatis sic mentio, nec dicitur Ioannes ordinarium confitendi ritum suis Discipulis mandasse. Imò ut Papistis ^{Papista-} demus quod postulant, solis catechumenis propria erit ^{rum nomi-} confessio, post baptismum verò locum non habebit. Certè contra ^{ne Patres} antiquissimi ^{antiqüsfi-} Ioannis exemplum confitendi legem à baptismo prescribunt. mi accu-^{Hæc impostor ille. Respondeo antiquissimos Patres ex his} verbis confessionem hominum iam Christianorum collegisse. Chrysostomus in hunc locum ait. Tempus confessionis aquæ & ^{Homil. 10.} lotis baptismate & illotis profanisq; incumbit. S. Basilius in reg. ^{in Matth.} breuioribus cōfessionis necessitatem ex hoc Ioannis & Pauli ^{Quæst.} ^{280.} in Actis exemplo confirmat. Necessarium videsur his, quibus dispensatio mysteriorum Dei credita est, confitenda esse peccata. Siquidem rationem hanc in pénitentia etiam veteres illos cer-^{Act. 19.} nimis secutos fuisse, quando & in Euangelio scriptum est, quod Ioanni confitebantur peccata sua, & in Actis, Apostolis ipsis, à ^{Rabanus.} quibus etiam baptizabantur cuncti. Hæc ille. Eodem modo colligit Rabanus in comment. in hunc locum. Exemplum Rabanus. etiam tunc confitendi peccata ac meliorem vitam promitterendi baptizandis dabatur. Non ergo Papistæ sed antiquissimi Patres ridiculi sunt, si ad confessionem auricularem hoc exemplum accommodare ridiculum est.

Sunt autem plane ridicula Caluinii argumenta. Non ade- ^{Caluinii} rant, inquit, sacrifici quibus confiterentur. At aderat Ioan- ^{argumen-} nes, cui confitebantur, ut D. Basilius loco citato notauit. ^{ta ridicu-} ^{la.} Non de omnibus (inquit) peccatis sic mentio. At propositio